

Приказка за Градината(2) – Кога боли?

Труден

Така-а-а...

Стигнахме до мястото, където [смехът на Бог](#) проговори мислите му.

Може ли да си представите? – за пръв път Бог казва нещо на смях (както човек казва нещо на глас)

В това е една от разликите между Бог и човек: човек говори на глас, а Бог говори на смях.

От което можем да извадим заключението, че Бог е винаги в добро настроение, което пък опровергава някои твърдения, че по някога изпадал в... как да го нарека? „предупредително“ настроение.

(В тези скобички искам да уточня, че е много неправилно да се вадят „заключения“, защото от заключеното нищо не може да се извади. Най-много да си представим че нещо сме извадили, ама то няма да е вярно. Край на скобичките.)

„Ох, ох... Боли... Махни се от мене!“ – връщаме се към приказката, на мястото където купчинката пръст все още се прашеше.

Ако си спомняте, Бог вече се бил надигнал и смехът му говорел, но това не било достатъчно... Тогава той се изправил и се отдръпнал учудено от купчинката.

„Какво значи ‘боли’?“ – попитал Бог.

„Ми такава тежест да ти се стовари отгоре, и тебе ще те боли!“ – сърдито отвърнала купчинката пръст.

„О, значи когато паднах върху тебе, си ме усетил, и това значи ‘боли’? – смешно(гласно) си направил извода Бог (както може да забележите, Бог не си вади „заключения“ а прави „изводи“)

„Не се ли радваш на това?“ – продължил той.

„На кое!“ – зачудила се купчинката пръст.

„На това, че те боли. Защото иначе нямаше да ме усетиш, и можехме да се разминем“ – щастливо се засмял Бог.

Купчинката го погледнала с она странен купчински поглед, в който се виждат бели лекарски престилки и тапицирани килии, и отговорила с въпрос:

„Кой си ти?“

„Аз ли? – зачудил се Бог на въпроса – Не виждаш ли? Аз Съм.“

Това прозвучало в ушите на купчинката като вой от сирена на линейка.

Тя (купчинката) леко се отдръпнала на страна и малко по-меко запитала:

„Как се казваш, те питам? Не мисля, че „Аз Съм“ говори много за тебе.“

„Знаех си аз, че не мислиш – радостно възкликнал Бог, зарадван от правилния си извод в предишната серия на приказката – Това беше второто нещо, което ЗНАЕХ от както НЕ ЗНАМ.“

Този отговор донасипал прах в и без това обърканото безмислене на купчинката пръст, и тя запитала между дърветата на градината, страхливо обръщайки твърдото си камъче, за да провери да не е преследвана от Аз Съм.

Бог останал сам на поляната, търпеливо чакайки утре, за да продължим приказката.

Снимка от [ahp_ibanez](#)

Част от Градината

